

EXODUS (23) HJM Sales, 28-04-2017

Geliefde broeders en zusters, we vervolgen met Exodus, hoofdstuk 6. We zagen eerder dat Mozes' verschijning voor Faraö en zijn verzoek om het volk vrij te laten nutteloos was. Het resulteerde zelfs in nog zwaardere slavernij en nog meer bespottung. Ten einde raad kwam Mozes opnieuw tot God met een klacht.

Maar God had alles gehoord, gezien en voorzien. Hij greep het aan om eens en voor altijd Faraö's greep op Zijn beminde volk te verbreken. Ex. 5:24 – *“Toen zeide de HEERE tot Mozes: Nu zult gij zien, wat Ik aan Faraö doen zal; want door een machtige hand zal hij hen laten trekken, ja, door een machtige hand zal hij hen uit zijn land drijven.”* Het werkt erg verhelderend wanneer wij in deze gebeurtenis steeds voor ogen houden, dat we Faraö als satan mogen typeren en de bevrijding van Israël uit de slavernij in Egypte als de verlossing van wedergeboren kinderen Gods uit de wereld. We bepalen ons nu bij de eerste verzen.

Ex. 6:1-2 – *“Verder sprak God tot Mozes, en zeide tot hem: Ik ben de HEERE, En Ik ben aan Abraham, Izak, en Jakob verschenen, als God de Almachtige; doch met Mijn Naam HEERE ben Ik hun niet bekend geweest.”*

God zei: *“Ik ben de HEERE”*, in Hebreeuws אֲנִי יְהוָה, *“ani .....*” God openbaarde Zich aan Mozes met de Naam יְהוָה, het zgn. tetragrammaton JHWH en hier vertaald met HEERE. Deze Naam wordt door de Joden uit eerbied niet uitgesproken. In plaats daarvan spreken ze van Hasjem (הַאֲשֵׁם, *“de Naam”*) of van Adonai (אֲדֹנָי, *“Heer”*). Christenen spreken van Jahweh of van Jehovah, de geschreven vorm van JHWH, met de klinkers van Adonai.

In Ex. 3:14-16 had God aan Mozes bevolen om Zijn Naam aan het volk te verklaren: *“Toen zeide Mozes tot God: Zie, wanneer ik kom tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: De God uwer vaderen heeft mij tot ulieden gezonden; en zij mij zeggen: Hoe is Zijn naam? wat zal ik tot hen zeggen? En God zeide tot Mozes: IK ZAL ZIJN, DIE IK ZIJN ZAL! Ook zeide Hij: Alzo zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: IK ZAL ZIJN heeft mij tot ulieden gezonden! Toen zeide God verder tot Mozes: Aldus zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: De HEERE, de God uwer vaderen, de God van Abraham, de God van Izak, en de God van Jakob, heeft mij tot ulieden gezonden; dat is Mijn Naam eeuwiglijk, en dat is Mijn gedachtenis van geslacht tot geslacht. Ga heen, en verzamel de oudsten van Israël, en zeg tot hen: De HEERE, de God uwer vaderen, is mij verschenen, de God van Abraham, Izak en Jakob, zeggende: Ik heb ulieden getrouwelijk bezocht, en hetgeen ulieden in Egypte is aangedaan;”*

Volgens Ex. 4:29-31 gehoorzaamden Mozes en Aäron en spraken ál Gods woorden tot het volk. Dus ook over de Naam HEERE! God noemde Zichzelf *“Eh-jeh asjer Eh-jeh”* (אֲהִיָּהּ אֲשֶׁר אֲהִיָּהּ), d.w.z. *“Ik zal zijn, Die Ik zal zijn”* of *“Ik zal zijn, waarvan geldt, dat Ik zal zijn”*. De Joodse bijbelleraar en rabbijn dr. I. Dasberg vertaalt Gods Naam met *“Ik ben die Ik altijd zal zijn”*. Mozes moest zeggen: *“IK ZAL ZIJN (Eh-jeh – אֲהִיָּהּ) heeft mij tot ulieden gezonden!”* (Ex. 3:14). En hij moest zeggen: *“De HEERE (יְהוָה) heeft mij gezonden”* (Ex. 3:15).

Gods Naam יְהוָה wordt kortweg vaak vertaald als **IK BEN** en is een vorm van het werkwoord zijn. In oud-Hebreeuws is de stam van *‘zijn’* הָיָה. In modern-Hebreeuws is de stam הִיָּה. In Gods Naam יְהוָה wordt uitgedrukt dat Hij *er altijd was, er altijd is, en er altijd zal zijn*. God zei dat dit Zijn Naam voor eeuwig is, Zijn *‘gedachtenis’* van geslacht tot geslacht (Ex. 3:15). Het is zo wondervol en heerlijk, dat dit door Jezus' Kruisoffer ook bijzonder voor kinderen Gods geldt. God was er in het verleden. Hij is er nu in het heden met Zijn voorziening. En Hij zal er altijd voor ons in de toekomst zijn. Wat er ook gebeurt. Jezus kwam met overvloed van Genade en voorzag in alles! Welnu, dit is Genade ten top. Hallelujah!

In Openb. 1:4,8; 4:8; 11:17; 16:5 staat in verband met Gods Naam het volgende geschreven: *“Hij, Die was, en Die is, en Die komen zal.”* Joh. 1:1,14 luidt: *“In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. ....En het Woord is vlees*

geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van den Vader), vol van genade en waarheid.”

Abraham, Izaak en Jakob waren door hun innige relatie met God op de hoogte van het Evangelie, maar onbekend met de betekenis van Gods Naam (Ex. 6:1-2). Omdat voor God de tijd toen nog niet was gekomen om Zijn gedane beloften, vastgelegd in een Verbond, uit te voeren. God had Abraham verteld dat zijn zaad verlost zou worden, maar ook dat eerst een volk gevormd zou moeten worden (Gen. 15:13-14). Daarom achtte God het nodig, nu dat grote moment dan was aangebroken, om in Ex. 6:1-2 de nadruk op Zijn Naam יהוה te leggen. Omdat nu uitvoering van Zijn Verbond met Abraham zou plaatsvinden en omdat Zijn volk de achtergrond van Zijn Naam niet kende (Ex. 6:3-7).

Gods Naam יהוה is érg belangrijk als het gaat om verlossing uit slavernij, hetzij uit Egypte, hetzij uit de macht van zonde. Het is de Naam, die God Zichzelf gaf als Verlosser van Zijn volk op grond van het Verbond, dat Hij door Genade met hen had gesloten. Het feit dat Hij *er was, er is, en ook zal zijn* moest in vast geloof in de harten van Gods volk neerdalen, wilde men Zijn grote verlossing genieten. Er moest de vaste overtuiging komen, dat God de Oneindige en Eeuwige is, de Voorziener, de in Zichzelf bestaande Bron van reddende Liefde, Die ál Zijn beloften vervult, ál Zijn besluiten uitvoert en Zijn Verbond beslist nakomt. Uit Gen. 15:1-2,7-8; 26:2; 28:13,16,21 verstaan we dat de aartsvaders de Naam HEERE (יהוה) kenden. Maar ze waren niet op de hoogte van de diepe betekenis van de Naam. Zoals gezegd is יהוה Gods Verbondsnaam voor Zijn volk onder het Oude Verbond, welke verzekert dat Hij al Zijn beloften nakomt. Maar onder het Nieuwe Verbond openbaarde God Zich in Zijn Zoon en in Diens volle Naam. Deze geopenbaarde Naam van de Drie-Enige God luidt Here Jezus Christus, d.w.z. de Vader, de Zoon en de H. Geest (Matth. 28:19: Hand. 2:36-38). Hand. 4:12 – *“En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.”* De nakoming van al Gods beloften tot onze redding geschiedt in Zijn Zoon Jezus.

De diepe betekenis zien we ook geïllustreerd in de volgende gebeurtenis. Toen Jezus voor de verloren mensheid was gestorven, liet Pilatus een opschrift aan Zijn kruis bevestigen. Joh. 19:19-20 – *“En Pilatus schreef ook een opschrift, en zette dat op het kruis; en er was geschreven: JEZUS, DE NAZARENER, DE KONING DER JODEN. Dit opschrift dan lazen velen van de Joden; want de plaats, waar Jezus gekruist werd, was nabij de stad; en het was geschreven in het Hebreeuws, in het Grieks, en in het Latijn.”* Hier kwam forse kritiek op van de Joodse leiders, die zeiden: *“Schrijf niet de Koning der Joden, maar dat Hij gezégd heeft: Ik ben de Koning der Joden.”* Maar Pilatus weigerde! De christelijke uitleg is dat zij wilden uitdrukken, dat Jezus' Koningschap slechts de mening van Jezus betrof en geen vaststaand feit. Het is de vraag of deze uitleg wel volledig is. Want Pilatus schreef in Hebreeuws: יֵשׁוּעַ הַנַּצְרֵתִי וְמֶלֶךְ הַיְהוּדִים. Fonetisch is dat *“Jesjoea Hanootsri Vemelech Hajejoedim”* (Jezus, de Nazarener, de Koning der Joden). Pilatus was, zonder dit te beseffen, een werktuig in de Hand van Gods Geest geweest. Onwetend had hij het vierletterige acroniem van Gods Naam יהוה (JHWH) boven het kruis geschreven! Dát had de leiders geërgerd! We mogen niet vergeten dat deze uitleg voor hen een normale zaak was! Jezus is יהוה. Amen!

De conclusie m.b.t. Ex. 6:1-2 is dus dat God belang hechtte aan het duidelijk maken, dat Hij *er was, er is, en zal zijn* voor Zijn volk. God verzekerde het volk dat Hij al Zijn beloften zou nakomen. Hij herinnerde hen aan Zijn Verbond met de aartsvaders en benadrukte nogmaals Hij dat Hij hun gekerm over de zware slavernij in Egypte had gehoord en dat Hij het Verbond zou nakomen. M.a.w. Hij legde verband tussen Zijn Naam יהוה en Zijn nakoming van het Verbond. Hij verbond Zijn eer, heerlijkheid en betrouwbaarheid aan nakoming. Ex. 6:2-4 – *“En Ik ben aan Abraham, Izaak, en Jakob verschenen, als God de Almachtige; doch met Mijn Naam HEERE ben Ik hun niet bekend geweest. En ook heb Ik Mijn verbond met hen opgericht, dat Ik hun geven zou het land Kanaän, het land hunner vreemdelingschappen, waarin zij vreemdelingen geweest zijn. En ook heb Ik gehoord het gekerm der kinderen Israëls, die de Egyptenaars in dienstbaarheid houden, en Ik heb aan Mijn verbond gedacht.”*

God zei dat Hij als God de Almachtige, d.w.z. “El-Shaddai” (אֱלֹ-שַׁדַּי), aan de aartsvaders was verschenen. Aan onderzoek van ook deze Naam is grote zegen verbonden. El (אֱל) betekent “God” en Shaddai is afkomstig van de wortel “shaddad” (שַׁדַּד), d.w.z. “machtig zijn, vernietigen, doden”. Maar “shad” (שַׁד) betekent “borst van een vrouw of dier”. Ziet u het beeld? God is als een moeder die haar kind aan haar borst beschermt en tegen elke vijand verdedigt. Ik denk daarbij aan een moederbeer die furieus elke vijand van haar jong aanvalt en vernietigt. Zo is God voor Zijn volk. Voor Israël én voor de Gemeente. Hij bevrijdt Zijn volk van elke vijand en uit elke verdrukking. God is Getrouw. Dat is één van Zijn Namen. En daar hoeft ook niet aan getwijfeld te worden, want het blijkt reeds uit Zijn Naam יְהוָה.

God liet geen twijfel bestaan over de beloofde verlossing. Zijn eer en heerlijkheid stonden op het spel. Ex. 6:5-7 – *“Derhalve zeg tot de kinderen Israëls: Ik ben de HEERE! En Ik zal ulieden uitleiden van onder de lasten der Egyptenaren, en Ik zal u redden uit hun dienstbaarheid, en zal u verlossen door een uitgestrekte arm, en door grote gerichten; En Ik zal ulieden tot Mijn volk aannemen, en Ik zal u tot een God zijn; en gijlieden zult bekennen, dat Ik de HEERE uw God ben, Die u uitleide van onder de lasten der Egyptenaren. En Ik zal ulieden brengen in dat land, waarover Ik Mijn hand opgeheven heb, dat Ik het aan Abraham, Izak, en Jakob geven zou; en Ik zal het ulieden geven tot een erfdeel, Ik, de HEERE!”*

Wat beloofde God aan Zijn volk toch overvloed van vrijwillige Genade. Hij zou hen uitleiden, redden en volkomen verlossen. En dan zou Hij hun God zijn, Die hen in een nieuw Beloofd Land zou brengen, dat Hij hen ten erfdeel zou geven. En hiermee wilde God Zijn grootheid en almacht openbaren en bewijzen. *“En gijlieden zult bekennen, dat Ik de HEERE uw God ben, Die u uitleide van onder de lasten der Egyptenaren.”*

Deut. 7:7-9 leest: *“De HEERE heeft geen lust tot u gehad, noch u verkoren, om uw veelheid boven alle andere volken; want gij waart het wenigste van alle volken. Maar omdat de HEERE ulieden liefhad, en opdat Hij hield den eed, dien Hij uw vaders gezworen had, heeft u de HEERE met een sterke hand uitgevoerd, en heeft u verlost uit het diensthuis, uit de hand van Faraö, koning van Egypte. Gij zult dan weten, dat de HEERE, uw God, die God is, die getrouwe God, welke het verbond en de weldadigheid houdt dien, die Hem liefhebben, en Zijn geboden houden tot in duizend geslachten.”*

Wat een bemoediging, versterking en geruststelling dat God Israël én ons heeft aangenomen zoals wij zijn. Hij wist dat wij verachtelijke zondaren waren, innerlijk diep ellendig en vies. Hij kende onze harten van binnen en buiten. Hij wist dat er niets aantrekkelijks aan ons was. Hij wist van ons de ergste dingen, die wij beschaamd diep in ons hart hadden verborgen. Maar toch hield Hij van ons. En niets kan ook maar iets aan Zijn Liefde voor ons veranderen. Ook nú niet, als we wellicht nog worstelen met zonden. Hij hield al van ons toen we nog vijanden waren. En Hij gaf vanwege Zijn grote Liefde Zijn Zoon als Plaatsvervanger voor het oordeel dat ons had moeten treffen. Dat deed Hij terwijl Hij wist dat niet Jezus schuldig was maar wij. Jezus betaalde voor onze schuld. Cash down! En God nam ons als Zijn eigen kinderen aan, omdat wij uit Genade geloven in dat Offer van Zijn eigen, innig geliefde Zoon. Jezus volbracht al Gods voorwaarden, zodat Zijn Offer aanvaardbaar zou zijn, want God is niet alleen een God van Liefde, maar ook van Gerechtigheid. Jezus onderging een rechtvaardige straf! Wát een zegen dat God naast Gerechtigheid ook Liefde is en niet anders kán dan ons liefhebben. Hij kan niet anders dan voorzien in de nood van de verloren mens. Hij kan niet anders, dan aan hem de Weg tot Behoud te tonen.

Joh. 13:1 – *“En voor het feest van het pascha, Jezus wetende, dat Zijn ure gekomen was, dat Hij uit deze wereld zou overgaan tot den Vader, also Hij de Zijnen, die in de wereld waren, liefgehad had, zo heeft Hij hen liefgehad tot het einde.”*

1 Joh. 4:10 – *“Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad, en Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden.”*

Als een mens desondanks verloren gaat, dan is dat omdat deze zélf daarvoor heeft gekozen.

Het is God Zelf, יְהוָה, Die de verlorene redt. Hij Zelf redde Zijn volk Israël uit slavernij. Hij Zélf redt de Gemeente uit zondeslavernij. Een redding volledig gegrond op wat *Hij was, is en*

zal zijn. Hij, de HEERE, zou voorzien in een Offerlam (Gen. 22:13-14; Ex. 12). Daarom bood Hij aan Israël een volkomen zeventvoudige verlossing (NB. zeven is het goddelijke getal van volmaaktheid)! *“Ik ben de HEERE יהוה:*

1. *Ik zal ulieden uitleiden van onder de lasten der Egyptenaren,*
2. *Ik zal u redden uit hun dienstbaarheid,*
3. *Ik zal u verlossen door een uitgestreken arm en door grote gerichten,*
4. *Ik zal ulieden tot Mijn volk aannemen,*
5. *Ik zal u tot een God zijn en gijlieden zult bekennen, dat Ik de HEERE uw God ben.*
6. *Ik zal ulieden brengen in dat land, waarover Ik Mijn hand opgeheven heb,*
7. *Ik zal het ulieden geven tot een erfdeel, Ik, de HEERE!”*

Onze redding is alleen te danken aan Hem en Zijn Genade. Ons volgen van Jezus is uitsluitend door Zijn leiding en Genade. Onze aankomst in het hemelse Beloofde Land is uitsluitend en alleen door Hem. Ook dit tot erfdeel in bezit nemen, is alleen door Genade. Het is zo belangrijk dat de H. Geest ons hiervan ten volle mag overtuigen.

Zo bijzonder is het dat het Joodse volk jaarlijks met Pesach vier bekers wijn nuttigt, omdat zij zijn uitgeleid, gered, verlost en tot Gods volk aangenomen. Maar het is zo jammer dat zij nog steeds niet zien, dat hier ook sprake is van het typebeeld van de wedergeboorte door Jezus Christus. Jammer ook dat helaas veel uit Genade wedergeboren christenen (punten 1 t/m 4), moeite hebben om te aanvaarden, dat óók het volgen van Jezus op weg naar het hemelse Land (punten 5 en 6) alleen en volkomen te danken is aan Gods Genade.

Vaak heeft de christen moeite om innerlijk te aanvaarden, dat álles reeds door Jezus is volbracht en dat Hij een totale overwinning heeft behaald. De prijs is reeds volledig voldaan. Maar omdat het leven soms moeilijkheden meebrengt en omdat soms in zware tijden geen uitkomst wordt gezien, wil de christen dat niet geloven of aanvaarden. En daarom begint hij in eigen kracht naar oplossingen te zoeken in plaats van in volkomen vertrouwen en afhankelijkheid op Jezus te zien. En als dan de omstandigheden zo zwaar zijn en het vertrouwen op eigen werken en inspanningen geen resultaat oplevert, komt er steeds meer ongelof en vrees in het hart. Dit was ook met Israël het geval. Ex. 6:8 – *“En Mozes sprak alzo tot de kinderen Israëls; doch zij hoorden naar Mozes niet, vanwege de benauwdheid des geestes, en vanwege de harde dienstbaarheid.”*

Het is grote genade, dat wij als nieuw-testamentische kinderen Gods toegang hebben tot de bijbel. Wij worden onderwezen hoe God genadig handelde toen Hij Israël uit Egypte leidde. Israël was hier nu volkomen afhankelijk van Hem en Zijn Genade (NB. de Wet was nog niet gegeven) en arriveerde bij de Rode Zee. Voor hen de zee en achter hen de soldaten van Faraö. Een schier onoverkomelijke situatie! Maar God streed voor hen. Wij, door Genade geredde christenen, doen er goed aan om dit ter harte te nemen. Eerst lezen we Ex. 13: 21-22, zodat we begrijpen hoé God Israël leidde: *“En de HEERE toog voor hun aangezicht, des daags in een wolkkolom, dat Hij hen op den weg leidde, en des nachts in een vuurkolom, dat Hij hen lichtte, om voort te gaan dag en nacht. Hij nam de wolkkolom des daags, noch de vuurkolom des nachts niet weg van het aangezicht des volks.”*

God de HEERE, יהוה, ging Zélf voor hen uit in de Persoon van de Engel Gods, zichtbaar in een wolkkolom (beeld van Zijn heerlijkheid) en een vuurkolom (beeld van o.a. Zijn Woord) en verlichtte hun pad in de nacht (Ps. 119:105).

Wat gebeurde er toen de vijanden naderden? Ex. 14:19-20 – *“En de Engel Gods, Die voor het heir van Israël ging, vertrok, en ging achter hen; de wolkkolom vertrok ook van hun aangezicht, en stond achter hen. En zij kwam tussen het leger der Egyptenaren, en tussen het leger van Israël; en de wolk was te gelijk duisternis en verlichtte den nacht; zodat de een tot den ander niet naderde den gansen nacht.”*

De Engel Gods verplaatste zich en posteerde zich tussen het leger van Israël en het leger van Egypte. En de vijand werd in diepe duisternis gehuld, terwijl het goddelijke Licht van achteren het pad van Israël verlichtte. God ging voorop in de strijd en leidde hen dwars door

de zee naar de overkant. Met droge voeten! Ex. 14:21-22 – *“Toen Mozes zijn hand uitstreckte over de zee, zo deed de HEERE de zee weggaan, door een sterken oostenwind, dien gansen nacht, en maakte de zee droog, en de wateren werden gekliefd. En de kinderen Israëls zijn ingegaan in het midden van de zee, op het droge; en de wateren waren hun een muur, aan hun rechterhand en aan hun linkerhand.”*

Wat gebeurde er met de Egyptenaren die dachten ook deze weg te kunnen gaan?

Ex. 14:27-28 – *“Toen strekte Mozes zijn hand uit over de zee; en de zee kwam weder, tegen het naken van den morgenstond, tot haar kracht; en de Egyptenaars vluchtten die tegemoet; en de HEERE stortte de Egyptenaars in het midden der zee. Want als de wateren wederkeerden, zo bedekten zij de wagenen en de ruiters van het ganse heir van Faraö, dat hen nagevolgd was in de zee; er bleef niet een van hen over.”*

Dit is Gods Genadevoorziening voor Zijn kinderen. Hij strijdt en leidt op de Weg. Hij werkt, beschermt en verslaat de vijand (Ex. 14:14; Ps. 34:8). Dat mogen, ja, moeten wij geloven!

Maar dan dienen wij in alle nederigheid alert te zijn voor hoogmoed en ook gemakzucht. Want toen God Israël herinnerde hoe Hij hen op arendsvleugelen had gedragen om hen te verlossen en hen een Verbond aanbood en tot Zijn eigendom wilde maken, antwoordden zij: *“Al wat de HEERE heeft gesproken, zullen wij doen”*. In Hebreeuws is de uitdrukking heel hoogmoedig. Dit nb. terwijl God nog niet eens Zijn wil had kenbaar gemaakt en het God Zelf was geweest, Die hen persoonlijk had verlost (Ex. 19:4-9), omdat zij het zelf niet konden. Het gevolg was, dat God hen op de berg Sinaï de Wet van de tien geboden oplegde: *“Oké, als jullie menen het zelf te kunnen, dan is dit de eis. Doe het en jullie zullen gerechtvaardigd worden”*. Onder duisternis, beving, donder, rook, vuur en bliksem gaf God vanaf de berg Sinaï aan Israël nu de Wet.

Lees wat Hebreeën onderwijst aan bekeerde Joden in Jeruzalem. Hebr. 12:18-25a – *“Want gij zijt niet gekomen tot den tastelijken berg (nb. Sinaï), en het brandende vuur, en donkerheid, en duisternis, en onweder, En tot het geklank der bazuin, en de stem der woorden; welke die ze hoorden, baden, dat het woord tot hen niet meer zou gedaan worden. (Want zij konden niet dragen, hetgeen er geboden werd: Indien ook een gedierte den berg aanraakt, het zal gestenigd of met een pijl doorschoten worden. En Mozes, zo vreselijk was het gezicht, zeide: Ik ben gans bevreesd en bevende). Maar gij zijt gekomen tot den berg Sion, en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem, en de vele duizenden der engelen; Tot de algemene vergadering en de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, den Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen; En tot den Middelaar des nieuwen testaments, Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel. Ziet toe, dat gij Dien, Die spreekt, niet verwerpt;.....”*

Wij zijn gekomen (mogen althans komen) tot de berg Sion. Sion is het bergmassief waarop Jeruzalem ligt. Dit massief heeft meerdere toppen, waaronder de berg Moria (ook genoemd Tempelberg), de Olijfberg en ook de berg Calvarie.

Op Sion stierf Jezus in onze plaats en gaf God overvloed van Genade. Op Sion gaf God ook Zijn Heilige Geest, Die ons wil leiden. Op Sion gáf God gerechtigheid als Genadegift.

Op Sinaï éiste God echter gerechtigheid. Doe dit, doe dat en wordt gerechtvaardigd. Het is de berg van de Wet. Wanneer wij die in eigen kracht willen volbrengen, is er altijd donder en vuur in ons leven. Dan is er bliksem en beving. Dan is er onrust in ons hart. Dan zijn er gevoelens van tekortschieten. Dan wordt God een strenge Rechter. Zelfs Mozes beefde van angst. Dan is er duisternis, d.w.z. dat ons pad zo donker lijkt.

Sion (de berg Moria) is de plaats waar Abraham zijn zoon Izaak gehoorzaam als brandoffer aan God wilde offeren, maar waar God genadig voorzag in een ram (Gen. 22:13-14). Op deze zelfde plaats, nu Ormans dorsvloer geheten, werd Gods oordeel over het volk tegengehouden, toen David erkende: *“Ik zelf ben het, die gezondigd en zeer kwalijk gehandeld heb; maar deze schapen, wat hebben die gedaan?”* (1 Kron. 21:17). We zien David nu als beeld

van Jezus, de goede Herder van zijn schapen. Jezus nam onze schuld op Zich. Op de berg Sion, op de top Golgotha, werd Jezus gekruisigd en onderging als Offer voor onze zonden de straf en dat gebeurde onder dikke duisternis en aardbeving op grond van de Wet. Dáárom zei David voordien in 1 Kron. 22:1: *“Hier zal het huis Gods des HEEREN zijn, en hier zal het altaar des brandoffers voor Israël zijn.”* Daarom staan de 144.000 verlostten straks met het Lam Gods op de berg Sion. Openb. 14:1 – *“En ik zag, en ziet, het Lam stond op den berg Sion, en met Hem honderd vier en veertig duizend, hebbende den Naam Zijns Vaders geschreven aan hun voorhoofden.”* Sion (Jeruzalem) is de stad van vrede en rust (Ps. 122:6). Daarom is het hemelse Jeruzalem, de stad op de berg Sion in de hemel, ook de stad van de levende God. De woonplaats van de Bruid.

Als wij in de geest tot Sion komen, kunnen wij niet anders dan God groot maken. Omdat Hij ons genadig is geweest op grond van het Bloed van Zijn Zoon en ons heeft gered en ook de Trooster, Zijn Geest, heeft geschonken. De 120 discipelen die op de Pinksterdag werden vervuld met de Heilige Geest in de opperzaal op de Olijfberg in Sion waren vol van Hem en verkondigden Zijn grote werken.

Wie op de berg van Genade, op Sion gaat staan, staat onbeweeglijk (Ps. 125:1), want God heeft haar uitverkoren (Ps. 78:68). Hij straft ons niet naar onze zondes Schuld (Ps. 103:10), die immers op Jezus werd gelegd, maar zegent ons vanuit Sion (Ps. 128:5).

Maar als wij liever op de bevende berg van de Wet, op Sinaï gaan staan en niet ten volle kunnen geloven in Gods voorziening van overvloed van Genade voor Zijn kinderen, dan wordt ons volgen van Jezus een zware weg. Het wordt moeizaam als we denken o.g.v. onze werken groei en resultaat te behalen in plaats van o.g.v. het volbrachte werk van Jezus. Paulus verklaarde in Gal. 5:4 – *“Christus is u ijdel geworden, die door de wet gerechtvaardigd wilt worden; gij zijt van de genade vervallen.”* Jezus is ons ‘ijdel’ geworden (*“katar’geo”* in Gr.), d.w.z. *“inactief, werkeloos, nutteloos, afgesneden van”*) als wij door de Wet willen worden gerechtvaardigd. Omdat Jezus dan inactief is, is er geen positieve groei meer in het persoonlijke leven en in de gemeente. En groeit langzaam maar zeker de kans op bitterheid in het hart: *“Ik heb gelijk, iedereen zit fout”*. In de tekst over de twee bergen in Hebr. 12:18-25 komt ook dit aan de orde. Door het woordje “want” in de verzen 17-18 is er immers verband. Hebr. 12:14-15 – *“Jaagt den vrede na met allen, en de heiligmaking, zonder welke niemand den Heere zien zal; Toeziende, dat niet iemand verachttere van de genade Gods; dat niet enige wortel der bitterheid, opwaarts spruitende, beroerte make en door dezelve velen ontreinigd worden.”* Afvallen van Genade betekent dat Genade hoger is dan de Wet. Amen!

Geliefde broeders en zusters, lees tot besluit Ps. 121 en Ps. 125:1-2 (beide psalmen voor het opgaan naar Sion) en laat uw hart zich vullen met Jezus en Zijn Genade. Moge Hij u en mij deze week overvloedig zegenen. Amen.

(wordt vervolgd)